

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jany Henčekovej v právnej veci žalobcu: **mjr. Mgr. Š.**, bytom B., zastúpeného advokátkou JUDr. Z., M., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova č. 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KM-173/PK-2005 zo dňa 30.12.2005, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 41/06-78 zo dňa 7.11.2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 41/06-78 zo dňa 7.11.2007 **zmeňuje** tak, že žalobu **zamieta**.

Žalobcovi náhradu trov konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP rozhodnutie č. p. KM-173/PK-2005 zo dňa 30.12.2005, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 526

zo dňa 19.10.2005 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len zákon) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že skutkové vymedzenie dôvodu prepustenia žalobcu zo služobného pomeru sa prakticky zhoduje s vymedzením skutku, pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný a to, že žalobca mal použiť násilie i hrozbu násilím, ublížením na zdraví a spôsobením inej škody, v záujme prinútiť ďalšie osoby vyplatiť finančnú hotovosť. Krajský súd uviedol, že na preukázanie tohto konania žalobcu nebolo v personálnom správnom konaní prakticky vykonané žiadne dokazovanie a ako podklad pre rozhodnutie boli použité výpisky z vyšetrovacieho spisu o dôkazoch vykonaných na účely trestného konania, pričom dôvodom zastavenia trestného stíhania žalobcu pre trestný čin vydierania bolo práve nepreukázanie použitia násilia alebo hrozby násilím, či spôsobenia inej ujmy, ktorých sa mal žalobca dopustiť, aby prinútil poškodených M. a jeho otca Ing. A. poskytnúť žalobcovi peňažné či nepeňažné plnenie a keďže tieto skutočnosti boli skutkovým základom, ktorý žalovaný kvalifikoval ako dôvod pre prepustenie žalobcu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona, rozhodujúca časť skutku, v ktorom videl žalovaný zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, nebola preukázaná.

Krajský súd konštatoval, že hoci z dôkazov v trestnom konaní vyplynulo, že žalobca uzavrel s M. 6 zmlúv o pôžičke, na základe ktorých mal menovanému požičať spolu 2,5 milióna Sk a dožadovať sa ich splatenia spolu s vysokými úrokmi, a to nielen voči M., ale aj voči jeho otcovi Ing. A., nebolo preukázané, že by tak robil použitím násilia alebo hrozbou násilím či spôsobením inej závažnej ujmy, pričom samotné uzavretie zmlúv o pôžičke a prijatie čiastočného peňažného plnenia na ich základe nezakladá dôvod pre prepustenie podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona a to ani v spojení so skutočnosťou, že žalobca do svojho majetkového priznania neuviedol uzatvorenie uvedených zmlúv, hoci bol povinný tak urobiť. Krajský súd vyjadril názor, že žalobca tak porušil služobnú povinnosť podľa § 48a ods. 12 zákona, avšak spôsob porušenia služobnej povinnosti nemožno hodnotiť ako zvlášť hrubý až do takej miery, že by ponechanie žalobcu v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Dôvodil tým, že i keď sa konanie žalobcu v súvislosti s poskytnutím pôžičky a jej vymáhaním javí nanajvýš podozrivé, spáchanie skutku, ktoré je prepúšťacím dôvodom a ktorého rozhodujúcu časť videl žalovaný v použití násilia a hrozby násilím či

ublížením na zdraví alebo spôsobením inej škody, žalobcovi preukázané nebolo. Dodal, že v danom prípade sa skutok, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie, prakticky zhodoval so skutkovým vymedzením dôvodu prepustenia žalobcu a preto bolo treba závery trestného stíhania rešpektovať aj pre účely konania o prepustení žalobcu zo služobného pomeru.

Včas podaným odvolaním sa žalovaný domáhal zmeny rozsudku krajského súdu tak, že sa žaloba zamieta. Vyjadril názor, že vec posúdil správne aj po právnej stránke a prepustenie žalobcu bolo realizované dôvodne a v súlade so zákonom potom, čo na základe voľného hodnotenia dôkazov dospel k záveru o zvlášť hrubom porušení služobnej prísahy. Uviedol, že zákon neustanovuje definíciu zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti, pri ktorom by ponechanie policajta v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, ale ponecháva na nadriadenom orgáne, aby sám z vopred neobmedzeného okruhu konkrétnych okolností určil tú, ktorá zodpovedá dôvodu prepustenia a pritom prihliada na intenzitu konania policajta, mieru zavinenia, čas a situáciu, za ktorých došlo k zavinenému konaniu, na jeho doterajší postoj k plneniu úloh a súčasne musí skúmať, či by jeho ponechanie v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Dodal, že pri rozhodovaní musel mať na zreteli aj záujem Policajného zboru na plnení úloh vyplývajúcich zo zákona, ktoré však môže plniť len s príslušníkmi, ktorí sú v zmysle služobnej prísahy čestní, statoční a disciplinovaní. Uviedol, že Policajný zbor je výnimočný v tom, že jeho policajti priamo prichádzajú do styku s kriminalitou, kde je riziko, že sa môžu za výhodnú odmenu alebo protislužbu dať získať na stranu zločinu, oveľa vyššie, ako v iných povolaniach.

Poukázal na uznesenie o zastavení trestného stíhania, v zmysle ktorého ani vojenský prokurátor bez pochybností nekonštatoval, že sa skutok nestal, uviedol len, že nemožno povedať, že sa skutok nestal, iba sa nepodarilo vyšetrovaním preukázať, že žalobca požičané peniaze od dlžníka požadoval aj hrozbou násilia alebo násilím; skutočne ich však požadoval a hrozba násilia i násilie pri ich vymáhaní vyplývali z výpovedí oboch M. a čiastočne aj z výpovedí zamestnancov čínskej reštaurácie v Holíči a tieto výpovede považoval žalovaný aj v čase prepustenia žalobcu za hodnoverné. Podľa jeho názoru ani uznesenie prokurátora o zastavení trestného stíhania nevyklučuje, že sa skutok uvedený v personálnom rozkaze stal a zakladá dôvod prepustenia zo služobného pomeru..

V ďalšom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Sž 12/03 zo dňa 30.4.2004 i na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 348/2004-25 zo dňa 24.11.2005. Uviedol, že podľa rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 383/2005-34 zo dňa 29.3.2007 ani prípadný oslobodzujúci rozsudok v trestnej veci ešte neznamená, že policajt sa nedopustil zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného označil argumenty žalovaného za rovnaké s jeho vyjadreniami k žalobe a z hľadiska posúdenia oprávnenosti prepustenia zo služobného pomeru za irelevantné.

Poukázal nato, že žalovaný pre svoje rozhodnutie využil iba zápisnice z výsluchov tých svedkov, ktorí sa mu hodili a nie aj ďalších svedkov, čo nezodpovedá zásade voľného hodnotenia dôkazov. Pripomenul, že orgánmi vojenskej prokuratúry teda orgánmi zo zákona príslušnými sa preukázalo, že sa svojím konaním nedopustil ani trestného činu ani priestupku a teda neexistoval relevantný dôvod pre jeho prepustenie zo služobného pomeru. Pripustil, že zmluvy o pôžičke v majetkovom priznaní neuviedol z nevedomosti, nakoľko si celú predmetnú sumu vypožičal od svojho strýka a následne ju požičal M. ml., aby mu finančne vypomohol a keďže zostal na nule a ani to neboli jeho peniaze mal zato, že v majetkovom priznaní predmetné sumy nie je potrebné uviesť. Ide iba o disciplinárne previnenie, ktoré nezakladá dôvod na prepustenie zo služobného pomeru a nemal byť uvádzaný v odôvodnení personálneho rozkazu, pretože zákon na riešenie takýchto prípadov predpisuje žalovanému iné možnosti. Opätovne zdôraznil fakt, že prokurátor ako orgán na to určený konštatoval, že sa nestal trestný čin ani priestupok a posudzovanie jednotlivých dôkazov v trestnom konaní nie je úlohou ani oprávnením žalovaného, žalobcu, či civilných súdov. Na záver poukázal na to, že žalovaný pokynom ministra uložil nadriadeným, aby každého policajta, ktorý je dôvodne podozrivý z porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom alebo spáchania trestného činu a ktorého ďalšie ponechanie vo výkone štátnej služby by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jeho konania dočasne pozbavili výkonu služby podľa § 46 zákona č. 73/1998 Z. z., čím vedenie žalovaného konkludentne priznalo, že v jeho prípade a aj iných osôb konalo unáhlene a porušilo pri tom zákon. Rozsudok súdu prvého stupňa navrhol potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zmeniť a žalobu žalobcu zamietnuť.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca vykonával štátnu službu príslušníka Policajného zboru vo funkcii staršieho referenta špecialistu vnútorného a analytického oddelenia organizačného a operačného odboru úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 526 zo dňa 19.10.2005 bol žalobca zo služobného pomeru prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona a to na tom skutkovom základe, že v období od novembra 2004 do mája 2005 spoločne s V. v obci P. a na iných doposiaľ nezistených miestach T. kraja nútili Bc. M. vyplatiť sumu 6 miliónov Sk za neuskutočnený obchod s diamantmi, v ktorom tento vystupoval ako znalec v oblasti oceňovania drahých kameňov, pod hrozbou i použitím fyzického násillia, hrozbou ublíženia na zdraví a spôsobenia inej škody na majetku jemu a jeho rodine, pričom Bc. M. neskôr v obave o svoj život im najskôr vyplatil postupne spolu asi 1 milión Sk a keď im toto nestačilo, v máji 2005 opustil územie Slovenskej republiky. Od tejto doby do 27.9.2005 obaja menovaní rovnakým spôsobom nútili pod hrozbou násillia otca Bc. M., Ing. A., aby na žalobcu previedol svoj nehnuteľný majetok a za svojho syna vyplatil uvedenú finančnú čiastku spolu s úrokmi vo výške 10 miliónov Sk a pri takomto vymáhaní v Čínskej reštaurácii v H. bol žalobca zadržaný vyšetrovateľom Policajného zboru.

Prvostupňový správny orgán na základe výsledkov vykonaného dokazovania, potom, čo sa oboznámil s vyšetrovacím spisom Úradu boja proti organizovanej kriminalite ČVS: PPZ-85/BOK-Z-1-2005 a ako dôkazy použil zápisnice o výsluchu svedkov, 6 zmlúv o pôžičke finančných prostriedkov v celkovej sume 2,5 milióna Sk, v ktorých žalobca vystupoval ako veriteľ a požadoval za nich vrátane úrokov 13,1 milióna Sk, kúpnu zmluvu motocykla značky Suzuki a vyjadrenie žalobcu zo dňa 13.10.2005, dospel k záveru, že žalobca porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä záujmu na dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru, na ich čestnosti a na upevňovaní dôvery občanov v Policajný zbor. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy videl správny orgán v tom, že žalobca nebol čestný a disciplinovaný, keď neváhal použiť

násilie a hrozbu násilím, ublížením na zdraví a spôsobením inej škody v záujme prinútiť ďalšie osoby vyplatiť značnú finančnú hotovosť. Nečestnosť a nedisciplinovanosť žalobcu spočívala aj v tom, že do svojho majetkového priznania dňa 14.3.2005 neuviedol uzatvorenie 6 zmlúv o pôžičke finančných prostriedkov v celkovej sume 2,5 milióna Sk, v ktorých vystupuje ako veriteľ, hoci ako policajt bol povinný tak urobiť. Správny orgán konštatoval, že žalobca sa v čase mimo služby nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj § 48 ods. 3 písm. g/ a h/ zákona a svoje schopnosti nevynaložil na ochranu práv iného ale sám do nich zvlášť hrubým spôsobom zasiahol.

Personálny rozkaz napadol žalobca rozkladom s tým, že konanie, na základe ktorého mal byť prepustený zo služobného pomeru, je predmetom trestného konania, pričom preukázanie skutkového stavu a následne aj zavinenia prislúcha orgánom činným v trestnom konaní a platí tu prezumpcia nevinu. Dodal, že až na základe výsledkov trestného konania by bolo preukázané, či porušil služobnú prísahu.

Žalovaný správny orgán na rozklad žalobcu napadnutý personálny rozkaz potvrdil. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že žalobca vôbec nešpecifikoval okolnosti, za ktorých malo dôjsť k údajnému poskytnutiu pôžičky (ako je účel pôžičky, prítomnosť svedkov, doklad o prevzatí prostriedkov, prečo žalobca žiadal za požičanie sumy 2,5 milióna Sk vrátenie až 13,1 milióna Sk a pod.), nevysvetlil odkiaľ mal k dispozícii takú sumu a prečo ju teda neuviedol vo svojom majetkovom priznaní podanom dňa 14.3.2005; taktiež neuviedol ani údaj o ďalšej hnutelnej veci – motocykli Suzuki, nadobudnutej na základe kúpnej zmluvy od Bc. M.

K poukazovaniu žalobcu na trestné konanie a na zásadu prezumpcie nevinu uviedol, že posúdenie, či policajt zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť a či jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, je vo výlučnej kompetencii nadriadeného a nie v kompetencii trestného súdu. Dôvodil, že otázku existencie trestného činu a individuálnej zodpovednosti zaň nemožno stotožňovať s výsledkami služobného zisťovania o porušení služobnej prísahy alebo povinnosti a konanie o prepustení policajta je samostatným konaním nezávislým na trestnom či priestupkovom konaní a je upravené osobitným zákonom. Poukázal na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého zákonné predpoklady prepustenia musia byť dané

v čase rozhodovania o prepustení a sú nezávislé od výsledku prípadného trestného konania, pretože porušenie služobnej prísahy alebo povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu alebo priestupku. Nadriadený preto nemohol a ani nemusel s realizáciou prepustenia žalobcu čakať do skončenia trestného stíhania a svojim rozhodnutím vydaným na základe vlastného šetrenia rozhodol iba o ďalšom zotrvaní žalobcu v služobnom pomere, no nebola ním vyslovená vina zo spáchania trestného činu. Dodal, že rozhodnutie o prepustení nie je výsledkom disciplinárneho konania, ako sa žalobca mylne domnieval, ale personálneho konania a vôbec neprejudikuje celé trestné konanie. Konštatoval, že vo veci bolo vykonané dokazovanie, napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe objektívne zisteného a preukázaného skutkového stavu veci, návrh na prepustenie žalobcu bol prerokovaný s príslušným odborovým orgánom, ktorý k nemu zaujal odporúčajúce stanovisko a preto prepustenie žalobcu nebolo v rozpore s právnou úpravou.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 17 ods. 1 zákona občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prísahu, ktorá znie: "Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!".

Podľa § 48 ods. 3 písm. g/ a h/ zákona policajt je povinný v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor a dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa § 48a ods. 12 zákona za porušenie služobnej povinnosti sa považuje, ak policajt

- a) nepodá majetkové priznanie podľa odseku 1 alebo
- b) úmyselne uvedie neúplné údaje alebo nepravdivé údaje v majetkovom priznaní alebo v čestnom vyhlásení podľa odsekov 8 a 11 alebo
- c) nepreukáže prírastok majetku hodnoverným spôsobom.

Podľa § 233 zákona oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady (ods. 1). Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania (ods. 2).

Podľa § 238 zákona za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi (ods. 1). Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka (ods. 2). Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy (ods. 3). Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (ods. 4).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb veci, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Z dispozičnej zásady, ktorou je ovládané správne súdnictvo, vyplýva žalobcovi z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP zákonná povinnosť uviesť okrem všeobecných náležitostí podania aj označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napadá, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napadá, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí.

Zo žaloby musí byť zrejmé, v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať. Nestačí preto iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený resp. nesprávne aplikovaný, ale žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona. Súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu *index ne eat petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP, a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistí,

že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (§ 250j ods. 3 OSP).

Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je vyhľadávať za účastníka konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré majú tvoriť obsah žaloby a zároveň určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom. Rovnako nie je úlohou súdu nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné právne predpisy.

Z takto vymedzenej úlohy súdu v správnom súdnictve bolo potrebné vychádzať aj pri posudzovaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktoré žalobca napadol žalobou z 2.2.2006, ktorej základný dôvod bol namietaný „rozpor rozhodnutia žalovaného s ust. § 241 zákona, najmä že nie je v súlade s právnymi predpismi a nevychádza zo skutočného stavu veci“. Treba pripomenúť, že citované ustanovenie § 241 zákona č. 73/1998 Z. z. upravuje náležitosti rozhodnutia vydaného v konaní podľa tohto zákona a takto všeobecne uvádzané dôvody žaloby bez konkretizácie v čom žalobca vidí nesúlad a s ktorými právnymi predpismi ako aj v čom vidí rozpor so skutočným stavom veci, nie sú, podľa názoru odvolacieho súdu spôsobilé spochybníť zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Rovnako nespôsobilé spochybníť zákonnosť rozhodnutia žalovaného je tvrdenie žalobcu obsiahnuté v žalobe, že preukázanie skutkového stavu a následne aj zavinenia prislúcha orgánom činným v trestnom konaní. Uvedené tvrdenie je síce pre účely trestného konania pravdivé, ale v súvislosti so správnym konaním o prepustenie zo služobného pomeru právne irelevantné a žiadnym spôsobom nebrániace postupu podľa § 192 ods. 1 zákona. Skutočnosť, že popri konaní o prepustenie zo služobného pomeru prebieha i trestné konanie nebráni tomu, aby v personálnom konaní správny orgán o predmete konania rozhodol bez ohľadu na výsledok trestného konania. Treba zdôrazniť, že v zmysle judikatúry a ustálenej súdnej praxe musia byť zákonné predpoklady prepustenia zo služobného pomeru dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku trestného konania, pričom porušenie služobnej prísahy resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. V konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a v tomto konaní neplatí ani zásada prezumpcie neviny a to ani v prípade, ak ide o totožné konanie pre ktoré sa vedie

trestné konanie. Toto konanie na rozdiel od trestného konania, v ktorom súd rozhoduje o naplnení znakov skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu, o otázke viny a trestu, rieši otázku zotrvania policajta v služobnom pomere z dôvodov protiprávneho konania upraveného v zákone č. 73/1998 Z. z.

Podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v **mediach žaloby** dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci,

Citované ustanovenie síce súd prvého stupňa uviedol ako dôvod zrušenia rozhodnutí služobných orgánov, ale dôsledne sa ním neriadil, keďže ich nepreskúmal v rozsahu a z dôvodov žaloby, ale vychádzal z právoplatného uznesenia Vojenskej obvodovej prokuratúry v Bratislave predloženého počas preskúmavacieho konania, ktorým bolo trestné stíhanie vo veci trestného činu vydierania spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 235 ods. 1 a ods. 3 písm. b/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť žalobca podľa § 215 ods. 1 písm. b/ Tr. Por. zastavené z dôvodu, že tento skutok nie je trestným činom.

Odvolačný súd odkazuje na ustanovenie § 135 ods. 1 OSP, podľa ktorého súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná [§ 109 ods. 1 písm. b)]. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je **súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin**, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovom konaní.

Z citovaného ustanovenia možno vyvodiť vice versa, že uznesením o zastavení trestného stíhania súd viazaný nie je a napriek tomu, že to súd pripustil, uspokojil sa so zistením z neho vyplývajúcim, že spáchanie skutku, z ktorého rozhodujúcu časť videl žalovaný v použití násilia hrozby násilím, či ublížením na zdraví alebo spôsobením inej škody podľa citovaného uznesenia preukázané nebolo, čo ho viedlo k záveru, že bolo potrebné

závery trestného stíhania rešpektovať aj pre účely konania o prepustení žalobcu zo služobného pomeru.

S uvedeným právnym záverom sa odvolací súd nestotožnil, pretože podľa jeho názoru, vychádzajúc z princípu samostatnosti a oddelenosti oboch uvedených konaní, ani skutočnosť, že trestné stíhanie bolo zastavené, nezbavuje súd povinnosti konfrontovať dôvody žaloby s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia reflektujúceho skutkový stav ustálený žalovaným v čase vydania rozhodnutia. Nemožno tiež opomenúť skutočnosť, že súd nie je viazaný ani **odôvodnením** rozhodnutia v trestnom konaní, a to ani v otázke vyhodnotenia dôkazov pre ustálenie záveru rozhodujúceho pre účely trestného konania., či žalobca použil násilie či hrozbu násilím, či spôsobenie inej ujmy pri vymáhaní peňažného či nepeňažného plnenia od poškodených.

Odvolací súd však v tejto súvislosti poukazuje na to, že nebolo vylúčené využiť citované uznesenie ako dôkaz nevyhnutný na preskúmanie napadnutého rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 1 druhá veta OSP (čo napokon urobil sám), predovšetkým s ohľadom na v ňom obsiahnuté svedecké výpovede najmä ak mal súd prvého stupňa pochybnosti o dostatočnosti a preukaznosti vykonaného dokazovania v správnom konaní.

Z obsahu pripojeného spisu žalovaného ako aj odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že služobné orgány konaní vykonali dokazovanie využitím dôkazov z vyšetrovacieho spisu Úradu boja proti organizovanej kriminalite P PZ ČVS: PPZ-85/BOK-Z-1-2005 zápisnice o výsluchu svedkov – poškodených Bc. M., Ing. A., zápisnice o výsluchu svedkov F. J. a V. Š., 6 zmlúv s Bc. M. o pôžičke finančných prostriedkov v sume 2,5 milióna Sk, kde žalobca vystupoval ako veriteľ a za ktoré požadoval vrátane úrokov 13,1 milióna Sk, 1 kúpnu zmluvu hnutelnej veci – motocykla Suzuki, z ktorých si nadriadený spracoval výpisky i úradný záznam a vlastnoručne napísané vyjadrenie žalobcu, čo podľa názoru odvolacieho súdu nie je v rozpore s citovaným ustanovením § 238 ods. 1, 2 zákona vymedzujúcim druhy dôkazných prostriedkov využiteľných v personálnom konaní.

Je nepochybné, že služobnému orgánu prislúcha v zmysle § 238 ods. 4 zákona právo hodnotenia dôkazov podľa svojej úvahy a súd sa v rozsahu dôvodov žaloby zaoberá len tým, či takéto hodnotenie vychádza zo zistených skutočností a predstavuje tak logické vyústenie pre jeho záver. Práve z dôvodu viazanosti súdu žalobnými dôvodmi, ktoré limitujú zameranie

a obsah postupu súdu pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia nebolo možné prehliadnúť skutočnosť, žalobca nielen vo svojom vyjadrení k návrhu (6.10.2005 a 13.10.2005), v rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu, ale ani v žalobe okrem nekonkrétneho tvrdení, že rozhodnutie nevychádza zo skutočného stavu vecí, je predčasné, nedostatočne vyhodnotenú a stále predmetom vyšetrovania orgánov činných v trestnom konaní, služobnému orgánu, žiadne konkrétne pochybenia vo vykonanom dokazovaní nevytkol a v štádiu správneho konania na podporu svojich tvrdení žiadne dôkazy v zmysle § 238 ods. 3 zákona ani nenavrhol.

Za daných okolností preto neboli podmienky pre vyhovieť žalobe a zrušenie napadnutých rozhodnutí len z dôvodu dodatočne predloženého uznesenia o zastavení trestného stíhania žalobcu a prevzatia dôvodov v ňom uvedených.

Je nepochybné, že služobné orgány vykonali v správnom konaní dokazovanie zákonom prípustným spôsobom, základe ktorého vyvodili záver, že žalobca sa dopustil vytýkaného konania tak ako je uvedené v rozhodnutí o jeho prepustení zo služobného pomeru a svoje dôvody, pre ktoré dospeli k takému záveru uviedli vo svojom rozhodnutí. Z rozhodnutia vyplýva ako boli vyhodnotenú výpovede jednotlivých svedkov - poškodených M. ml a Ing. M., prečo a na základe akých okolností považoval ich výpovede za presvedčivé a hodnoverné aj v tvrdeniach o použití násilia resp. hrozby násilia pri vymáhaní finančných prostriedkov, prečo a na základe akých okolností považoval za presvedčivé a hodnoverné aj výpovede ďalších svedkov J., Š., V., ktorí túto skutočnosť nepriamo potvrdili a tiež prečo a na základe akých okolností považoval výpoveď a tvrdenia žalobcu za nepresvedčivú a účelovú.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu tvrdenia žalobcu o okolnostiach uzavretia „pôžičky“ (o ktorej neskôr prehlásil, že mala predstavovať požičanie finančných prostriedkov patriacich inému), o jej účele, obsahu, zdrojoch a opomenutí uviesť ju do majetkového priznania sú nepresvedčivé a nevierohodné, čo obdobne ohodnotil aj súd prvého stupňa, keď konanie žalobcu v súvislosti s poskytnutím pôžičky a jej vymáhaním označil za nanajvyš podozrivé. Angažovanie sa žalobcu v aktivitách, ktorých sa mal ako aktívny policajt vyvarovať (§ 48 ods. 3 zákona) dôvodne vyvolali pochybnosti o dôveryhodnosti jeho osoby a pravdivosti jeho tvrdení, preto skutočnosť, že žalovaný neuveril obrane žalobcu, ale naopak uveril poškodeným a svedkom, z ktorých výpovedí mal okolnosť použitia násilia alebo hrozby násilia pri vymáhaní finančných prostriedkov za i keď nepriamo preukázanú tento

záver zapadá do logického rámca, čomu nasvedčuje aj konštatovanie vyšetrovateľa vojenskej prokuratúry, ktorý pripustil, že nemožno jednoznačne povedať, že skutok sa nestal, pretože obv. H. skutočne na viacerých miestach sa snažil o vyplatenie finančných súm v rôznych výškach (hoci podľa jeho názoru bez použitia násilia resp. hrozby násilia). S poukazom na uvedené aj podľa názoru odvolacieho súdu logicky zapadá do sledu preukázaných skutočností, že žalobca pri svojich možnostiach policajta v aktívnej službe využil iný – svojpomocný spôsob vymáhania dlžných finančných prostriedkov (keďže nastali problémy s riadnym splácaním dlhu), najmä ak potvrdil, že na vrátenie značne vysokej sumy dlhu súdnu cestu prípadne iný legálny spôsob alternatívneho riešenia sporu nevyužil.

Z uvedených dôvodov považoval odvolací súd záver žalovaného o spáchaní vytýkaného skutku žalobcom tak ako je uvedené v rozhodnutí o jeho prepustení zo služobného pomeru za dôvodný a s poukazom na to za rovnako dôvodný aj záver o naplnení predpokladov na jeho prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu porušenia služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona v dôsledku čoho by jeho ponechanie v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov služby, pričom treba pripomenúť, že posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy je predmetom správneho uváženia služobného orgánu a súdu neprislúcha aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu a rozsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť závažným spôsobom“, pretože by tým by vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží.

Rozhodnutia prvostupňového služobného orgánu ako aj žalovaného majú všetky formálne a obsahové náležitosti (§ 241 zákona), sú náležité a podrobne odôvodnené, pričom žalovaný sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, vznesenými v rozklade. Z hore uvedených dôvodov považoval odvolací súd za správny aj jeho právny názor a preto podľa jeho názoru neboli podmienky na zrušenie rozhodnutia žalovaného z tohto dôvodu a v spojení s ním aj rozhodnutia služobného orgánu prvého stupňa.

Vzhľadom na to, že ani námietky žalobcu uvedené v jeho vyjadrení k odvolaniu žalovaného neboli z dôvodu ich právnej nepodstatnosti alebo oneskoreného podania spôsobilé spochybníť zákonnosť rozhodnutia žalovaného za daných okolností Najvyšší súd Slovenskej

republiky rozsudok krajského súdu v súlade s ustanovením § 220 OSP zmenil a žalobu pre jej nedôvodnosť v zmysle § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Pretože žalobca bol v konaní neúspešný, súd mu náhradu trov konania podľa § 250k OSP nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. apríla 2009

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková

JUDr. Igor Belko, v .r.
predseda senátu